

faa i dette Tilfælde som Oberst; dernæst at saadanne Officerer ikke kunne forfremmes, saa længe de staa uden for Nummer, medens her to Gange Forfremmelse har fundet Sted først 1888 til Generalmajor uden for Nummer, saa i 1894 til Generaløjntant; og endelig for det tredje, at en Officer, der har staaet uden for Nummer i 3 Aar, overhovedet ikke kan forfremmes, førend 1 Aar er forløbet, efter at han atter har tiltraadt sin Tjeneste. Mod alle disse 3 Bestemmelser, tror jeg, man maa sige, at den foreliggende Udnævnelse strider. — Jeg skal ikke paa dette Trin gaa videre. Jeg antager, jeg tilstrækkelig tydeligt har fremsat, hvad der efter min Formening gør, at der ingen Godhjæmmel er for Generalmajor Bahnsøns Udnævnelse til Generaløjntant og kommanderende General, og jeg skal derfor slutte med at stille følgende Forespørgsel til den højtærede Krigsminister: Hvorledes mener Krigsministeren at kunne forene Generalmajor uden for Nummer S. S. Bahnsøns under 23de Oktober d. A. stedfunde Udnævnelse til Generaløjntant og kommanderende General i første Generalkommandodistrikt med Bestemmelsen i Hærløven af 6te Juli 1867, særlig dennes § 138?

Krigsministeren (C. Thomsen): Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds har stillet den Forespørgsel til mig, som han nu endte med at oplæse. Det skal være mig en Fornøjelse at besvare denne Forespørgsel, og jeg gør det saa meget hellere, som jeg derved faar Lejlighed til at udtale mig over et Forhold, med Hensyn til hvilket det har vist sig, at der paa enkelte Steder er Anskuelse, som efter min Mening ikke ere rigtige. Den Paragraf i Hærløven af 1867, som det ærede Medlem sigtede til, nemlig § 138, omhandler efter min Opfattelse udelukkende Forholdet for saadanne Officerer, der efter egen Begæring uden Vøn sættes uden for Nummer, efter at de have indgivet et Andragende derom til Krigsministeriet, hvori de fremstille de Motiver, de private Hensyn, der foranledige dem til at fremsætte Ønsket om at sættes uden for Nummer, men den omfatter ikke saadanne Officerer, som af de højere Myndigheder kaldes til at udføre militær Tjeneste paa særlige Omraader under Krigsbestyrelsen, og som ifølge denne Kaldelse sættes uden for Nummer. Der er for mig ingen Tvivl om, at selve Ordene i § 138 allerede tilstrækkeligt angive dette, idet der er pointeret, at det er efter egen Begæring, uden Vøn, og at derom skal fremsættes et Andragende. Men den

Bestyrelse, naar man ser paa den historiske Udvikling af Sagen, naar man ser, hvorledes denne § 138 er kommen til Verden. Den første Oprindelse til denne Bestemmelse findes i Forsvarskommissionens Betænkning. Den havde stillet et Forslag, som i alt væsentligt var overensstemmende med det, der findes i Hærløven, og Motiverne dertil findes anførte i Forsvarskommissionens Betænkning Pagina 93, idet der der staar, at det vel i og for sig er gavnligt for Hæren, at den kan raade over fuldt uddannede Officerer uden at den behøver stedse at lønne dem, men at det paa den anden Side ikke vil være hensigtsmæssigt at saadanne Officerer, der i lang Tid ere ude af militær Virksomhed, saa atter træde ind under hvilke som helst Forhold, uden at de efter nogen Tids forudgaaende Tjeneste nemlig 3 Aar have vist, at de have vedligeholdt denne deres Dygtighed. Spørgsmaalet er nu nærmest: Har Forsvarskommissionen da regnet Tjenesten i Krigsministeriet som en militær Virksomhed, eller har den ment, at den ikke var det? Var det sidste Tilfældet, var det klart, at saa vilde de paagældende Officerer gaa ind under Bestemmelsen i § 138, men det er akkurat det omvendte, Forsvarskommissionen betegner udtrykkelig og eksplicit, at Tjenesten for Officerer i Krigsministeriet i de paagældende Stillinger som Departementschef o. s. v. er at betragte som Militærvirksomhed. Se vi nemlig hen til den paagældende Betænkning Pagina 68 vil det findes, at „i Krigstid vil der lige saa vel som i Fredstid behøves nogle Officerer i Krigsministeriet, aller mindst en Stabsofficer som Departementschef og 2 Raptajner o. s. v.“, og endvidere 2 Sider længere hen anføres det, at paa Fredsfod lige som paa Krigsfod vil der behøves som Departementschef, Kontorchef o. s. v. en Stabsofficer, en Raptajn og en Premierøjntant. Men hvad siger Forsvarskommissionen endvidere paa det samme Sted? Den sætter de paagældende Officerer i Hæren som Oberstlieutenanter eller Oberster i Generalstaben. Den anfører dem altsaa udtrykkelig som fuldt tjenestegørende i Hæren, og se vi noget videre frem, saa se vi, at der udtales om dem, at der til disse Stillinger — der tales om Departementschefstillingen og visse andre Stillinger — er saa saa, der ere egnede dertil, at man bør sørge for, at ikke Raptajner udelades fra at komme i Betragtning til disse Stabsofficersstillinger, og at de, naar de saaledes ansættes, ikke alene kunne forfremmes i den nærmeste Grad, men at der ogsaa bør sørges for, at den valgte faar Udset til med Tiden at kunne forfremmes til Oberst. Derfor opføres der i